

RED MAGLE

ŽDENAC USPENJA

**BRENDON
SANDERSON**

Preveo
Ivan Jovanović

Laguna

Naslov originala

Brandon Sanderson

MISTBORN: The Well of Ascension

Copyright © 2007 by Brandon Sanderson

All rights reserved.

Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Filis Kol,

*koja možda nikad neće razumeti moje knjige, ali koja me je
naučila o životu – pa stoga i pisanju – više no što i sluti.*

(Hvala, bako!)

PRVI DEO

NASLEDNICA PREŽIVELOG

Pišem ove reči u čeliku, jer se ničemu što nije utisnuto u metal ne može verovati.

1

Vojska se vukla preko obzorja kao neka tamna mrlja.

Kralj Elend Ventur je nepomično stajao na zidinama grada Lutadela i posmatrao neprijateljske snage. Svuda oko njega pepeo je padao s neba u obliku tromih bremenitih pahulja. Nije to bio spaljeni beli pepeo kakav se viđa kada ugajl sagori; bio je to tamniji, oštri crni pepeo. U poslednje vreme, Pepelne planine naročito su aktivne.

Elend je osećao kako mu pepeo pada po licu i odeći, ali nije obraćao pažnju na to. Krvavocrveno sunce u daljini samo što nije zašlo. Obasjava vojsku koja je došla da Elendu otme kraljevstvo.

„Koliko ih je?“, upita tiho Elend.

„Mislimo da ih je oko pedeset hiljada“, odgovori Ham, naslanjajući se na grudobran, mišićavih ruku prekrštenih preko kamena. Baš kao sve ostalo u gradu, i zid se crneo od kiše pepela koja je već bezbroj godina neprestano padala.

„Pedeset hiljada vojnika...“, ponovi Elend, pa začuta. Mada su primili u službu veliki broj vojnika, Elend je pod svojim zapovedništvom

imao jedva dvadeset hiljada ljudi – a i to behu seljaci koji se obučavaju manje od godine. Bilo mu je teško da održava i tako malobrojno stanje. Da im je pošlo za rukom da pronađu atijum Gospoda Vladara, možda bi sve bilo drugačije. Ovako, Elendova vladavina je u ozbiljnoj opasnosti da pretrpi ekonomski krah.

„Šta ti misliš?“, upita Elend.

„Ne znam, Ele“, tiho odvrati Ham. „Uvek je Kelzijer bio čovek s vizijom.“

„Ali ti si mu pomogao da planira“, primeti Elend. „Ti i ostali bili ste njegova družina. Vi ste smislili kako da srušite carstvo, a onda ste to sproveli u delo.“

Ham začuta, a Elend oseti kao da zna o čemu taj čovek razmišlja. *Kelzijer je bio ključan za sve to. On je bio organizator, onaj ko je sve te sumanute zamisli pretočio u izvodljiv poduhvat. On je bio vođa. Genije.*

A umro je pre godinu dana, baš na isti dan kada se narod – što je sve bilo deo njegovog tajnog plana – u srdžbi digao na noge da svrgne svog bogocara. Elend je u potonjem metežu prigrabio presto, a sada mu se sve više čini da će izgubiti sve ono u šta su Kelzijer i njegova družina uložili onoliko napor, da će mu to što su postigli preoteti jedan tiranin koji će se možda pokazati gorim čak i od Gospoda Vladara. Jedan sitničavi i podmukli siledžija u obličju „plemića“. Čovek koji je svoju vojsku poveo na Lutadel.

Elendov otac, Straf Ventur.

„Ima li ikakvih izgleda... da ga odgovoriš od napada?“, upita Ham.

„Možda“, kolebljivo odgovori Elend. „Ako pretpostavimo da Sabor neće jednostavno predati grad njemu u ruke.“

„Jesu li blizu toga?“

„Iskreno – ne znam. Zabrinut sam zbog mogućnosti da jesu. Hame, prestravljeni su zbog te vojske.“ I to s dobrim razlogom, pomislio je. „U svakom slučaju, imam predlog koji ću izneti na zasedanju za dva dana. Pokušaću da ih ubedim da ne povlače ishitrene poteze. Dokson se danas vratio, zar ne?“

Ham klimnu glavom. „Tačno pre nego što je vojska pošla napred.“

„Mislim da bi trebalo da sazovemo sastanak družine“, reče Elend. „Da vidimo možemo li smisliti kako da se iz ovoga izvučemo.“

„Svejedno nećemo biti u punom sastavu“, odgovori Ham češka-jući se po bradi. „Šunjalo bi trebalo da se vrati tek za nedelju dana, a samo Gospod Vlarar zna gde se Lahor izgubio. Već mesecima nismo dobili poruku od njega.“

Elend uzdahnu, pa odmahnu glavom. „Hame, ne mogu ničeg drugog da se setim.“ Okrenu se i opet zagleda u pepelom zasut krajolik. Vojska je palila logorske vatre dok je sunce zalazilo. Uskoro će se dići magla.

Moram da se vratim u palatu i poradim na onom predlogu, pomislio je Elend.

„Kud li je Vin odjurila?“, upita Ham okrećući se prema Elendu. Ovaj zastade. „Znaš“, odgovori, „nisam siguran.“

Vin se tiho dočeka na vlažnu kaldrmu gledajući kako se magla lagano steže oko nje. Čim padne mrak, izmaglica se diže i raste iz zemlje kao zamršena prozirna loza, uvijajući se i uplićući.

Velikim gradom Lutadelom vlada tišina. Čak i sada, godinu dana nakon smrti Gospoda Vladara i uspona na vlast Elendove nove slobodne vlade, obični ljudi noću ne izlaze iz kuća. Boje se magle – što je daleko jače čak i od zakona Gospoda Vladara.

Vin tiho pođe napred, sva na oprezu. U sebi je, kao i uvek, sagorevala kalaj i kositar. Kalaj joj izoštrava čula, te bolje vidi u mraku. Od kositra je snažnija i hitrija. Ta dva, zajedno s bakrom – njegova moć skriva to da ona upotrebljava alomantiju od drugih koji sagorevaju bronzu – jesu metali koje ona skoro sve vreme sagoreva.

Neki je nazivaju paranoičnom, ali ona sebe smatra pripremljenom. Bilo kako bilo, ta joj je navika mnogo puta spasla život.

Primakla se jednom tihom uličnom uglu i zastala, pa provirila iza njega. Nikada zapravo nije shvatila *kako* sagoreva metale; pamti da je to radila čitavog svog života, da je nagoni koristila alomantiju čak i pre nego što ju je Kelzijer naučio kako se to propisno radi. Zapravo, to joj i nije bitno. Ona nije kao Elend; njoj nisu potrebna logična objašnjenja za sve živo. Što se Vin tiče, sasvim joj je dovoljno to što zna da će moći da upotrebi moć metala kada proguta opiljke.

Ona ceni moć, jer dobro zna kako je to nemati je. Čak ni sada ona ne liči ni na čiju predstavu ratnika. Vitkog stasa i jedva pet stopa visoka, tamne kose i blede puti, znala je da deluje bezmalo krhko. Više ne izgleda onako neuhranjeno kao u detinjstvu, provedenom na ulicama, ali svakako stoji da je niko ne bi smatrao zastrašujućom.

To joj se i dopada. Daje joj prednost – a potrebna joj je svaka moguća prednost.

Takođe voli noć. Danju je Lutadel skučen i sputava je, premda je toliko veliki. Ali noću magla padne kao gust oblak. Prigušuje, umekšava, zaklanja. Ogromni dvorovi pretvaraju se u senovite planine, a pretrpane stambene zgrade stapaju se jedna uz drugu kao loše izliveno sveće.

Vin čučnu pored zgrade, i dalje posmatrajući raskrscopicu. Pažljivo posegnu u sebe i zapali čelik – jedan od ostalih metala koje je ranije progutala. Skupina providnih plavih linija smesta blesnu oko nje. Vidljive samo njenim očima, linije su od njenih grudi vodile ka obližnjim izvorima metala – svih metala, bez obzira na vrstu. Debljina linija bila je srazmerna veličini komada metala s kojima su se spajale. Neke su vodile do bronzanih reza na vratima, a druge do grubih gvozdjenih zakivaka kojima su neke daske bile prikucane.

Tiho je čekala. Nijedna linija se nije mrdala. Sagorevanje čelika jednostavan je način da se utvrdi da li se neko u blizini kreće. Ako nose deliće metala na sebi, ostavljajući za sobom upadljive pomične plave linije. Naravno, to nije glavna svrha čelika. Vin pažljivo zavuču ruku u torbicu za pojasom i izvadi jedan od mnogih novčića u njoj, umotan u tkaninu. Baš kao od svih ostalih komadića metala, plava linija je i od tog novčića vodila do središta Vininih grudi. Bacila je novčić u vazduh, a onda umom zgrabila tu liniju koja je vodila do njega i – sagorevajući čelik – odgurnula novčić. Komadić metala pohrlu kroz vazduh, rasecajući izmaglicu, silovito gurnut. Zvecnu na zemlju nasred ulice.

Magla nastavi da se komeša. Bila je gusta i tajanstvena, čak i za Vin. Znatno gušća od obične sumaglice i stalnija nego što je to uobičajeno, komešala se i tekla oko nje u potočićima. Vinin pogled je prodirao kroz maglu; vid joj se izoštrio od kalaja. Noć joj se činila lakšom, a magla ne tako gustom. Ali svejedno je tu.

Jedna senka zađe na gradski trg, u odgovor na njen novčić – koji je ona bacila na trg kao signal. Vin oprezno i lagano pođe napred, pa prepozna kandru Or-Sera. Sada nosi drugačije telo nego pre godinu dana, kada je izigravao lorda Renou. Ali ovo proćelavo neugledno telo u međuvremenu joj je postalo jednako poznato.

Or-Ser joj priđe. „Gospodarice, jesi li našla ono što si tražila?“, upitao ju je glasom punim poštovanja – ali ipak nekako pomalo neprijateljskim. Kao uvek.

Vin odmahnu glavom, pa se osvrnu oko sebe i pređe pogledom po mraku. „Možda sam pogrešila“, reče. „Možda me *nisu* sledili.“ Malčice se rastužila kada je to priznala. Radovala se noćšnjem nadigravanju s Posmatračem. I dalje nije znala ni ko je on; one prve noći pogrešila je i pomislila da je plaćeni ubica. A možda i jeste. Mada, pokazao je veoma malo zanimanja za Elenda – a mnogo zanimanja za Vin.

„Trebalo bi da se vratimo do zida“, zaključu Vin i ustade. „Elend će se pitati kuda sam otišla.“

Or-Ser klimnu glavom. U tom trenu gomila novčića izlete iz magle i pohrlu ka Vin.

* * *

Počeo sam da mislim da sam ja jedini koji je sačuvao zdrav razum. Zar ostali ne vide? Toliko dugo čekaju dolazak svog heroja – o kojem teriska proročanstva govore – da smesta donose ishitrene zaključke, pretpostavljajući da se sve priče i legende odnose na tog jednog čoveka.

2

Vin smesta odskoči. Kretala se neverovatnom brzinom, a trakasti plašt vijorio se oko nje dok se klizala po mokroj kaldrmi. Novčići se

zariše u tle iza nje, rasuvši oko sebe kišu opiljaka, a onda ostavivši za sobom tragove u magli kada se razleteše na sve strane.

„Or-Sere, odlazi!“, prasnu ona, mada je on već bežao prema obližnjoj uličici.

Vin čučnu, s rukama na hladnom kamenu, a alomantski metali rasplamsaše joj se u trbuhu. Sagorevala je čelik, posmatrajući kako se oko nje nižu prozirne plave linije. Čekala je, napeto, iščekujući...

Iz mračne magle izlete još jedna hrpa novčića, a za svakim ostade po jedna plava linija. Vin smesta rasplamsa čelik i odgurnu kovanice, rasipajući ih po mraku.

U noći opet zavlada tišina.

Ulica u kojoj se nalazila bila je široka – za Lutadel – mada su se sa obe strane uzdizale stambene zgrade. Magla se tromo kovitlala, tako da su se krajevi ulice gubili u sivilu.

Skupina od njih osam izroni iz magle i pride joj. Vin se nasmeši. *Bila* je u pravu: neko ju je sledio. Ali ti ljudi nisu Posmatrač. Nemaju onu opipljivu skladnost njegovih pokreta i ne odišu moći kao on. Ti ljudi su nešto daleko prostije. Plaćene ubice.

Ima to smisla. Da je *ona* upravo stigla s vojskom s ciljem da osvoji Lutadel, najpre bi poslala skupinu alomanata da ubiju Elenda.

Odjednom oseti nekakav pritisak na boku i opsova kada je nešto izbacilo iz ravnoteže, a kesa s novčićima joj se otrže s pojasa. Pođe joj za rukom da je razreši, puštajući da neprijateljski alomant odgurne novčiće od nje. Ubice sa sobom imaju bar jednog bacača – maglenika koji ima moć da sagoreva čelik i odguruje metale. Zapravo, prema dvojici ubica vode plave linije, usmerene ka njihovim kesama s novcem. Vin razmisli da li da im uzvrati i odgurne te njihove kese, ali pokoleba se. Nema potrebe da tako brzo otkriva karte. Možda joj ti novčići zatrebaju.

Pošto je ostala bez svog novca, ne može ih napasti izdaleka, ali ako je to uigrana skupina, onda bi napad iz daljine svedeno bio besmislen – njihovi bacači i tegljači biće spremni da se postaraju za bačene novčiće. A ne može ni da pobegne. Ti ljudi nisu došli samo po nju; ako pobegne, oni će samo nastaviti ka svom pravom cilju.

Niko ne šalje ubice da napadaju telohranitelje. Plaćene ubice ubijaju bitne ljude. Ljude kao što je Elend Ventur, kralj Centralne dominacije. Čovek kojeg ona voli.

Vin razgore kositar – a telo joj postade napetije, opreznije i opasnije. Četiri silnika na čelu, pomislila je, odmeravajući ljude koji joj prilaze. Goritelji kositra biće neljudski snažni i u stanju da prežive teške povrede. Vrlo opasni u borbi prsa u prsa. A onaj s drvenim štitom je tegljač.

Ona krenu u varku napred, nateravši silnike koji su prilazili da odskoče. Osam maglenika protiv jednog maglara dobar je odnos – ali samo ako paze šta rade. Dva bacača krenuše na različite strane ulice, kako bi mogli da guraju ka njoj iz oba smera. Poslednji čovek, koji je tiho stajao pored tegljača, mora da je oblačar – manje-više nebitan u borbi, ali njegova svrha je svejedno da sakrije svoju družinu od neprijateljskih alomanata.

Osam maglenika. Kelzijer bi mogao da izađe s njima na kraj; konačno, ubio je inkvizitora. Ali ona nije Kelzijer. Još nije došla do zaključka je li to dobro ili loše.

Vin duboko udahnu, priželjkujući da ima trunčicu atijuma viška, pa zapali gvožđe. To joj omogućilo da povuče obližnji novčić – jedan od onih bačenih na nju – baš kao što bi joj čelik omogućio da ga odgurne. Uхватила ga je, ispustila, pa skočila pretvarajući se da će se odgurnuti o novčić i odbaciti u vazduh.

Ali jedan od bacača odgurnu novčić, hitnuvši ga daleko. Budući da alomantija omogućava da neko gura samo ono što je tačno spram njega – ili da se vuče prema nečemu što je tačno ispred njega – spram njegovog tela, Vin je ostala bez odgovarajućeg sidra. Da se odgurnula o taj novčić, samo bi se bacila u stranu.

Doskoči na zemlju.

Neka misle da su me uhvatili u zamku, pomislila je čučajući na sredini ulice. Silnici počеше da joj prilaze malo samopouzdanije. *Da*, pomisli Vin. *Znam šta vam je u mislima. Ovo je maglarka koja je ubila Gospoda Vladara? Ovo žgoljavo stvorenje? Zar je moguće?*

I ja se isto to pitam.

Prvi silnik jurnu da je napadne, a Vin se munjevito baci u pokret. Bodeži od opsidijana blesnuše u mraku kada ih istrgnu iz korica, a krv se proli crna u tami kada se ona povi i izbeže silnikov štap, pa ga raseče preko butina.

Čovek vrisnu. Noć više nije bila tiha.

Ljudi su psovali dok se Vin provlačila između njih. Silnikov saborac je napade – zaslepljujuće brz, mišica oteklih od kositra. Štapom otkide traku s Vininog maglarskog plašta dok se ona bacala na zemlju, a onda skakala da izbegne trećeg silnika.

Kiša novčića polete na nju. Vin posegnu i odgurnu ih, ali bacač nastavi da gura – pa se Vin u guranju sudari s njim.

Kada je o guranju i tegljenju metala reč, najbitnija je težina. Pošto su se novčići našli između njih – Vinina težina sudarila se sa ubičinom težinom. Oboje behu odbačeni unazad. Vin odlete van domašaja silnika; bacač pade na zemlju.

Pljusak novčića iz drugog smera polete na nju. I dalje se prevrćući u vazduhu, Vin rasplamsa čelik, tako dajući sebi dodatni talas moći. Plave linije bile su upetljane u pravi metež, ali nije morala da prepozna pojedinačne novčiće da bi ih sve odgurnula.

Ovaj bacač pusti novčiće koje je hitnuo čim je osetio Vinin dodir. Komadići metala raštrkaše se po magli.

Vin ramenom pade na kaldrmu. Zakotrlja se – rasplamsavši kostitar kako bi dobila bolji osećaj ravnoteže – i skoči na noge. Istovremeno zapali gvožđe i snažno povuče nestale novčiće.

Oni poleteše prema njoj. Čim se približiše, Vin skoči u stranu i gurnu ih prema prilazećim silnicima. Međutim, novčići smesta skrenuše, sekući maglu prema tegljaču. On ne može da odgurne novčiće – baš kao svi maglenici, on ima samo jednu alomantsku moć, a njegova je da privlači gvožđe.

Ali to je učinio veoma uspešno, štiteći silnike. On diže štit i zastenja od sile udarca kada se novčići odbiše od njega.

Vin se tad već dala u pokret. Ona potrča pravo prema sada izloženom bacaču sa svoje leve strane, onom koji je pao na tle. Čovek iznenađeno dreknu, a drugi bacač pokuša da joj skrene pažnju, ali bio je prespor.

Bacač umre s bodežom u grudima. Nije bio silnik; nije mogao da sagoreva kositar kako bi osnažio telo. Vin istrgnu bodež iz njegovog tela, pa mu s pojasa otkide kesu s novcem. On tiho zakrklja i omiljave na kaldrmi.

Jedan, pomisli Vin, okrećući se tako munjevito da joj se graške znoj razleteše sa čela. Sada je suočena sa sedmoricom ljudi raspoređenih niz tu ulicu nalik na kakav hodnik. Verovatno očekuju da se da u beg. Mesto toga, ona jurnu na njih.

Kada se približi silnicima, skoči – a onda baci kesu koju je uzela od samrtnika. Preostali bacač viknu i smesta je odgurnu, ali Vin uspe da se malo odbaci od tih novčića, preskačući silnicima preko glava.

Jedan od njih – onaj ranjeni – nažalost je bio dovoljno pametan da ostane u pozadini i štiti bacača. Silnik diže palicu u trenutku kada Vin doskoči. Ona izbeže njegov prvi udarac, pa diže bodež i...

Jedna plava linija zaigra joj u vidnom polju. Brzo. Vin se smesta okrenu i odgurnu o jednu rezu kako bi se sklonila s puta. Pade na bok, pa se jednom rukom odbaci i dočeka na noge okliznuvši se jer su joj se stopala ovlažila od magle.

Novčić pade na zemlju iza nje, odskačući po kaldrmi. Nije bio ni blizu toga da je pogodi. Zapravo, izgleda da je bio namenjen preostalom bacaču. Ovaj je verovatno bio prinuđen da ga odgurne.

Ali ko ga je ispalio?

Or-Ser?, zapita se Vin. Ali to je ludost. Kandra nije alomant – a sem toga, on ništa ne bi učinio na svoju ruku. Or-Ser radi samo ono što mu se izričito kaže.

Neprijateljski bacač delovao je jednako zbunjeno. Vin diže pogled, rasplamsavajući kalaj, i ugleda nekog čoveka kako stoji povrh jedne obližnje zgrade. Taman obris. Nije se ni trudio da se sakrije.

To je on, pomislila je. *Posmatrač*.

Posmatrač ostade na svom mestu, ne pružajući drugu pomoć dok su silnici jurili na Vin. Ona opsova kada shvati da su se odjednom na nju ustremila tri štapa. Ona se izmače ispod jednog, izbeže drugi, pa zari bodež u prsa čoveku koji je držao treći. Ovaj se zatetura, ali ne pade. Kositar ga je držao na nogama.

Zašto li se Posmatrač umešao?, pomislila je Vin dok je skakala. *Zašto li je bacio onaj novčić na bacača koji očigledno može da ga odgurne?*

Njeno bavljenje Posmatračem umalo ju je koštalo života kada jedan silnik kojeg nije primetila jurnu na nju sa strane. Bio je to onaj kojeg je posekla po nogama. Vin se taman na vreme izmače i izbeže njegov udarac – ali to je postavi nadohvat drugoj trojici.

Svi napadoše odjednom.

Njoj čak pođe za rukom da se izvine i izbegne dva udarca, ali jedan je zahvati po boku. Silovit udarac odbaci je preko ulice i ona tresnu o drvena vrata jedne radnje. Začu se prasak – srećom zapraštaše vrata, a ne njene kosti – i ona pade na zemlju, izgubljenih bodeža. Običan čovek bio bi mrtav, ali njeno telo snažno od kositra bilo je izdržljivije.

Boreći se za dah, natera sebe da se digne na noge i rasplamsa kalaj. Metal joj izoštri čula – uključujući i osećaj bola – pa joj se um razbistri. Čitav bok boleo ju je od udarca, ali ne može da stane. Ne kada jedan silnik juriša na nju i obema rukama zamahuje štapom preko glave.

Čučnuvši pred dovratkom, Vin rasplamsa kositar i obema rukama zgrabi štap. Procedi nešto nerazgovetno kroz zube, pa zamahnu levom rukom i udari pesnicom u oružje, jednim udarcem prebivši tvrdo drvo. Silnik se zatetura, a Vin ga svojom polovinom palice udari preko očiju.

Premda omamljen, on ostade na nogama. Ne mogu da se borim prsa u prsa sa silnicima, pomisli ona. Moram da ostanem u pokretu.

Baci se u stranu, ne obraćajući pažnju na bol. Silnici pokušaje da je slede, ali ona je lakša, mršavija i – što je mnogo važnije – brža. Obiđe ih i vrati se na bacača, oblačara i tegljača. Ranjeni silnik ponovo se povukao da ih štiti.

Kada se Vin približi, bacač hitnu na nju dve šake novčića. Vin ih odgurnu, pa posegnu i povuče novčiće u kesi za njegovim pojasom.

Bacač zastenja kada kesa polete ka Vin. Bila mu je vezana za pas kratkim konopcem, pa se on čitavim telom trže napred od njene težine. Silnik uhvati uže i povuče ga.

A budući da nije mogla da pomeri svoje sidro, Vin je mesto toga bila privučena ka njemu. Leteći kroz vazduh, ona rasplamsa gvožđe i podiže pesnicu. Bacač kriknu i pokuša da razveže konopac i pusti kesu.

Prekasno. Vin je već jurila napred i usput je zarila pesnicu bacaču u obraz. Njemu se glava u trenu okrenu, a vrat prsnu. Čim se Vin

dočeka na noge, laktom udari iznenađenog silnika u bradu i odbaci ga unazad. Noga joj smesta polete i snažno zgazi silnikov vrat.

Ni jedan ni drugi nisu se ni mrdnuli. Palo ih je trojica. Odbačena kesa s novcem pade na zemlju, pa se otvori i stotinu svetlucahivih bakrenjaka prosu se po kaldrmi oko Vin. Ne obraćajući pažnju na bol u laktu, ona se okrenu i pogleda tegljača. On je samo stajao sa onim svojim štitom i za divno čudo nije delovao zabrinuto.

Iza nje se začu prasak. Vin vrisnu, jer je uši izoštrene od kalaja zaboše od tog iznenadnog zvuka. Bol joj sevnu kroz glavu i ona diže ruke da zakloni uši. Zaboravila je na oblačara, koji je stajao držeći dva parčeta drveta, izrezbarena tako da proizvode oštar klepet kada se udare jedno o drugo.

Pokreti i odgovori, postupci i posledice – to je suština alomantije. Zahvaljujući kalaju pogled joj prodiere kroz maglu, tako da je u prednosti u odnosu na ubice. Međutim, kalaj joj takođe izuzetno izostrava sluh. Oblačar opet zamahnu svojim štapićima. Vin zasikta i trznu šaku novčića s kaldrme, pa ih hitnu na njega. Naravno, tegljač ih povuče prema sebi. Novčići tresnuše u njegov štit i odbiše se. Dok su leteli kroz vazduh, Vin pažljivo gurnu jedan tako da padne iza njega.

Čovek spusti štit, ne shvativši da je Vin bacila novčić iza njega. Vin povuče, privlačeći taj jedan novčić pravo prema sebi, tegljaču u leđa. On pade bez glasa.

Četiri.

Sve zamre. Silnici koji su trčali prema njoj ukopaše se u mestu, a oblačar spusti svoje štapiće. Ostali su bez bacača i tegljača – više nemaju nikog ko može da gura ili privlači metal – a Vin je stajala usred hrpe novčića. Ako ih upotrebi, čak će i silnici brzo skončati. Treba samo da...

Hitnut s krova gde beše Posmatrač, drugi novčić raseče vazduh. Vin se psujući sagnu, ali novčić nije bio namenjen njoj, već se zari oblačaru s palicama tačno u čelo. Ovaj samo pade, na mestu mrtav.

Šta?, pomislila je Vin, zureći u mrtvaka.

Silnici jurnuše na nju, ali Vin se povuče mršteći se. *Zašto je ubio oblačara? On više nije pretnja.*

Jedino ako...

Vin ugasi bakar, pa razgore bronzu, metal koji joj omogućuje da oseti kada drugi alomanti u blizini sagorevaju metale. Nije osećala silnike kako gore kositar. I dalje su pod oblakom, a njihova alomantija skrivena.

Neko drugi sagoreva bakar.

Odjednom – sve ima smisla. Ima smisla to što su se usudili da napadnu punog maglara. Ima smisla što je Posmatrač bacio novčić na bacača. Ima smisla što je ubio oblačara.

Vin je u velikoj opasnosti.

Ima samo trenutak da donese odluku. Učinila je to vođena nagonom, ali ona je ipak odrasla na ulicama, kao lopov i prevarant. Njoj su nagoni daleko prirodniji nego što će logika ikada biti.

„Or-Sere!“, dreknu. „Idi u palatu!“

Naravno, bila je to lozinka. Vin odskoči, na trenutak ne obraćajući pažnju na silnike dok je njen sluga dotrčavao iz jedne uličice. On skide nešto sa opasača i baci prema Vin: staklenu bočicu, kakve alomanti koriste da u njima čuvaju metalne opiljke. Vin brzo povuče bočicu u šaku. Nedaleko od nje, drugi bacač – koji je tu ležao kao mrtav – sada opsova i diže se na noge.

Vin se hitro okrenu i jednim gutljajem iskapi bočicu. U njoj je bilo samo zrnce metala. Atijum. Nije se usudila da ga nosi pri sebi – nije smela da dopusti mogućnost da joj ga neko u borbi otrgne. Stoga je naredila Or-Seru da se te noći drži blizu nje i da bude spreman da joj doda bočicu.

Bacač odnekud izvadi skriveni stakleni bodež, pa jurnu na Vin ispred silnika, koji su se približavali. Vin zastade samo na tren – žaleći zbog svoje odluke, ali uviđajući njenu neumitnost.

Družina ima i skrivenog maglara. Maglara kao što je Vin, nekoga ko može da sagoreva svih deset metala. Maglara koji je samo čekao pravi trenutak da je napadne, da je zatekne nespremnju.

On zacelo ima atijum, a samo je jedan način da se čovek bori protiv nekoga ko ima atijum. To je najvažniji alomantski metal, koji mogu da koriste samo puni maglari i koji lako može odlučiti bitku. Svako zrnce vredi pravo bogatstvo – ali šta će joj bogatstvo ako pogine.

Vin zapali svoj atijum.

Svet se oko nje promeni. Sve što je pokretno – kapci na šarkama, pepeo što promiče vazduhom, silnici koji je napadaju, čak i pipci magle – razgrana se u providne dvojnice.

Dvojnici su se kretali ispred svojih stvarnih parnjaka, pokazujući Vin šta će se tačno odigrati nekoliko trenutaka u budućnosti.

Samo je maglar bio otporan na to. Mesto da iz njega izleti jedna atijumska senka, izletelo ih je na desetine – što je bio znak da i on sagoreva atijum. Maglar zastade takođe na tren. I Vinino telo bukulo je u desetine zbnunjujućih atijumskih seni. Sada kada i ona vidi budućnost, može da vidi šta će on učiniti. A to zapravo menja ono što će ona učiniti. Što pak menja ono što će on učiniti. I tako, nalik na odraze u suočenim ogledalima, mogućnosti nastavljaju da se granaju do beskonačnosti. Nijedno nije u prednosti.

Mada je njihov maglar zastao, četvorica nesrećnih silnika nastaviše da jurišaju, ne znajući da Vin sagoreva atijum. Vin se okrenu, pa stade pored tela ubijenog oblačara. Jednom nogom baci zvučne palice u vazduh.

Jedan silnik stiže do nje i zamahnu. Prozirna atijumska sen nje-govog štapa prolete kroz njeno telo. Vin se okrenu i čučnu, pa se izmače u stranu, osećajući kako joj pravi štاپ zviždi iznad uha. Čitav taj pokret delovao je lako u auri atijuma.

Zgrabi jednu palicu koja je sada padala kroz vazduh, pa je zari silniku u vrat. Munjevito se okrete, hvatajući drugu zvučnu palicu, pa je tresnu o njegovu lobanju. On stenjući pade, a Vin se opet hitro izvri, s lakoćom izbegavši udarce još dva štapa. Tresnu obema palicama drugog silnika u slepoočnice. Palice se smrskale – odzvanjanjući šuplje kao doboš – a silniku lobanja puče.

On pade i više ne ustade. Vin udarcem noge odbaci u vazduh njegov štاپ, pa pusti slomljene zvučne palice i dohvati ga. Okrenu se u mestu i štاپom odjednom saplete preostalu dvojicu silnika. Jednim skladnim pokretom zadade im pravo u lica dva brza, a opet snažna udarca.

Jednom rukom držeći štاپ a drugom se oslanjajući o kaldrmu sklisku od sumaglice, čučnu dok su oni umirali. Maglar nije prilazio i u njegovim očima videla je nesigurnost. Moć ne mora nužno da znači i sposobnost, a njegove najveće prednosti – iznenađenje i atijum – poništene su.

On se okrenu, pa privuče šaku novčića sa zemlje i hitnu ih. Ali ne prema Vin – već prema Or-Seru, koji je stajao na ulazu u uličicu. Maglar se očigledno nadao da će Vin zbog zabrinutosti za svog slugu pažnja popustiti, što će mu možda omogućiti da pobegne.

Pogrešio je.

Vin zanemari novčiće, pa pojuri napred. Dok je Or-Ser vikao od bola – desetak bakrenjaka probilo mu je kožu – Vin je bacala svoj štap ka maglarevoj glavi. Ali čim je napustio njenu ruku, njegove atijumske senke stopile su se u jednu, koja je postala opipljivija.

Maglarski ubica povi se i savršeno izbeže štap. Ali taj pokret omete ga taman dovoljno da mu ona priđe. Moraće brzo da dela; progutala je majušno atijumsko zrnce, koje će brzo sagoreti. A kada u potpunosti sagori, biće izložena. Njen protivnik biće potpuno nadmoćan. On...

Njen prestravljeni neprijatelj diže bodež. U tom trenu – atijum mu se istroši.

Vin, poneta svojim nagonima grabljivice, smesta odgovori na to i zamahnu pesnicom. On diže ruku da joj zapreči udarac, ali ona predvide njegov pokret i promeni smer svog napada. Udari ga pravo u lice, a onda – veštima prstima – zgrabi njegov stakleni bodež pre nego što je stigao da padne na kaldrmu i da se razmrška. Ona ustade i zakla ga.

On nemo pade.

Vin je zadihano stajala, okružena mrtvim ubicama. Na tren se osetila kao da je preplavljena snagom i moći. Sa atijumom je nepobediva. Može da izbegne svaki udarac, da ubije svakog neprijatelja.

Atijum joj se istroši.

Odjednom kao da sve posive. Bol u boku ponovo joj sevnu i ona se, stenjući, zakašlja. Imaće modrice – i to velike. Možda joj je i neko rebro naprslo.

Ali opet je pobedila. Jedva. Šta će se dogoditi kada ne bude uspela? Kada ne bude dovoljno oprezna ili kada se ne bude dovoljno dobro borila?

Elend će umreti.

Vin uzdahnu i diže pogled. *On* je i dalje tu i gleda je s krova. Premda ga je za nekoliko meseci pet ili šest puta jurila, nikada joj nije pošlo za rukom da ga sustigne. Jedne noći sateraće ga u zid.

Ali ne noćas. Nema snage. Zapravo, delimično se brinula da će je on napasti i ubiti. *Ali...*, pomislila je. *Spasao me je. Poginula bih samo da sam se previše približila onom prikrivenom maglaru. Da je samo na tren razgoreo atijum, a da ja nisam bila svesna šta radi, popila bih bodež u grudi.*

Posmatrač je još nekoliko trenutaka stajao – kao i uvek, obgrljen maglom koja se tromo komešala. Onda se okrenu i skoči u mrak. Vin ga pusti da ide; čeka je Or-Ser.

Zatetura se do njega, pa stade. Njegovo neugledno telo – odeveno u pantalone i košulju kakve nose sluge – bilo je načičkano novčićima, a krv je sipila iz nekoliko rana.

Pogleda je. „Šta je?“, upita.

„Nisam očekivala da će biti krvi.“

Or-Ser frknu. „Verovatno nisi očekivala ni da osećam bol.“

Vin otvori usta, pa začuta. Zapravo, na to nije ni pomišljala. A onda se očeliči. Otkud tom *stvoru* pravo da me kori?, pomisli ona.

Ipak, Or-Ser se pokazao korisnim. „Hvala ti što si mi bacio onu bočicu“, kaza mu.

„Bila mi je to dužnost, gospodarice“, odgovori Or-Ser, stenjući dok se svojim izlomljenim telom vukao uz zid. „Gospodar Kelzijer mi je naredio da te štitim. Kao i uvek, služim ugovoru.“

A, da. Svemoćni ugovor. „Možeš li da hodaš?“

„Samo uz veliki napor, gospodarice. Novčići su smrskali nekoliko kostiju. Biće mi potrebno novo telo. Možda nekog ubice?“

Vin se namršti. Baci pogled prema leševima, a utroba joj se prevrnu od tog groznog prizora. Ubila ih je – njih osmoricu – i to okrutno i vešto, kako ju je Kelzijer naučio.

To sam ja, pomislila je. *Krvnik, baš kao ti ljudi. Tako mora biti. Neko mora da čuva Elenda.*

Međutim, pomisao na to da pusti Or-Sera da jednog od njih pojede – da svari leš, puštajući da njegova čudna čula jednog kandre upamte položaje mišića, kože i organa kako bi mogao da ih ponovo načini – budi mučninu u njoj.

Skrenu pogled i vide prikriveni prezir u Or-Serovim očima. Oboje znaju šta ona misli o njegovom proždiranju ljudskih tela. Oboje znaju šta on misli o njenim predubeđenjima.

„Ne“, reče mu Vin. „Nećemo iskoristiti nikoga od tih ljudi.“

„Onda ćeš morati da mi nađeš drugo telo“, odgovori Or-Ser. „U ugovoru je navedeno da ne mogu biti nateran da ubijem ljude.“

Vin se utroba opet prevrnu. *Smisliću nešto*, pomisli ona. Njegovo trenutno telo pripadalo je jednom ubici, a preuzeo ga je nakon pogubljenja. Vin je i dalje zabrinuta zbog mogućnosti da neko prepozna to lice.

„Možeš li da se vratiš u palatu?“, upita Vin.

„S vremenom“, odgovori Or-Ser.

Vin klimnu glavom, stavljajući mu do znanja da je slobodan, pa se okrenu i vrati telima. Nekako je pretpostavljala da će ta noć biti presudna, prekretnica kada je reč o sudbini Centralne dominacije.

Strafove ubice nanele su više štete nego što su i mogle da slute. To zrnice atijuma bilo joj je poslednje. Kada je sledeći put napadne neki maglar, biće izložena.

I verovatno će umreti jednako lako kao maglar kojeg je noćas ubila.

* * *

Moja braća zanemaruju ostale činjenice. Ne mogu dovesti u međusobnu vezu druge čudne stvari koje se dešavaju. Gluvi su na moje primedbe i slepi pred mojim otkrićima.

3

Elend baci pero na sto i uzdahnu, pa se zavalio u stolicu i protrlja čelo.

Po Elendovoj slobodnoj proceni, nema nikoga ko se u političku teoriju razume više od njega. Svakako je više čitao o ekonomiji, više izučavao kako se vlada i upravlja i učestvovao u više političkih debata od svih koje zna. Razume sve teorije o tome kako da država

bude stabilna i poštena i pokušao je da ih primeni na svoje novo kraljevstvo.

Samo što nije shvatio koliko će mu parlamentarni savet doneti nezadovoljstva.

Ustao je i pošao da naspe sebi malo hladenog vina, ali zastade i baci pogled kroz balkonska vrata. U daljini, potmulji sjaj probijao se kroz maglu. Logorske vatre vojske njegovog oca.

On spusti vino. Već je iscrpljen, a alkohol mu verovatno neće pomoći. Ne mogu sebi da dozvolim da zaspim dok ne završim ovo, pomislio je, terajući se da se vrati za sto. Sabor će se uskoro sastati, pa mora noćas da završi svoj predlog.

Elend uze list hartije i pređe pogledom po njemu. Sad mu je i sopstveni rukopis izgledao sabijeno, a stranica je bila prepuna precrtanih redova i primedaba – što je bio odraz te osujećenosti koja ga muči. Već sedmicama znaju da se vojska približava, a Sabor i dalje raspravlja o tome šta valja činiti.

Neki od njegovih članova žele da ponude mirovni sporazum; drugi su mišljenja da bi jednostavno trebalo da predaju grad. A treći smatraju kako bi najbolje bilo da neodložno napadnu. Elend se pribojava da oni koji se zalažu za predaju dobijaju na snazi; otud i njegov predlog. Ako prođe, dobiće na vremenu. Budući kralj, već je u prednosti ako želi da pregovara sa stranim diktatorom. Predlog će zabraniti Saboru da čini išta ishitreno dok se on ne sastane sa svojim ocem.

Elend opet uzdahnu i spusti hartiju. Sabor se sastoji samo od dva-deset četiri čoveka, ali naterati ih da se u čemu usaglasave veći je izazov nego ikakva nevolja o kojoj raspravljaju. Elend se okrenu i pogled mu prođe pored usamljene svetiljke na stolu i polete kroz otvorena balkonska vrata prema vatrama. Odozgor su se čuli koraci po krovu – Vin u svom redovnom noćnom obilasku.

Elend se nasmeši, ali čak ni pomisao na Vin nije ga oraspoložila. *Ona družina ubica s kojom se noćas borila. Mogu li to nekako da iskoristim?* Ako obznani taj napad, možda će se Sabor priseliti koliko Strafa prezire ljudski život, pa će se pokolebati u nameri da mu preda grad. Ali... takođe postoji mogućnost da se uplaše da će on poslati ubice na njih, zbog čega bi mogućnost predaje grada postala verovatnija.